

Ἡμερησίως τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἡμερησίου τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἑσσι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σύματα πλήρη τοῦ α' καὶ β'. Ἔτους εὑρίσκονται παρ'
ἡμῶν καὶ παρ' ἑσσι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐ-
θύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία
Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῶν χειρόγραφα
δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέ-
φονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ
δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀπο-
στελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς
Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν
ὑπερβύουσι τὸ ἀποστέλλουσι γραμ-
ματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκ-
τύπωσιν νέας ταινίας.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ προπληρωθεῖσα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. Β
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. γρ. ο

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι
Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρτήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φυλλοῦ γίνεται
δεκτὴ μόνον ἐντὸς δεκάτῃ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁφείλει ἡ γυνὴ νὰ ἀγαπᾷ τὸν σύζυγον. παρ' οὗ δὲν ἀνταγαπᾶται;
— Πρὸς τὴν Α. Β. Γ. τὴν βασιλέπαιδα Ἀλεξάνδραν (ποίημα ὀραϊκό-
τατον ἀπαγγελλὸν πρὸς τὴν Βασιλέπαιδα δύο πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς
της ἡμέρας ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Σολωμοῦ). — Τὰ διεθνή τῶν γυναικῶν
συνέδρια καὶ ἡ κ. Βουδοῦλ. (ἀνταπόκρισις ἐν Παρισίῳ ὑπὸ κ. Γωάν-
νας Δερουῆν). — Οἱ ἔρωτες μῆδαι ἀθῆνας καὶ ἐνὶς ρότου Γ. (ὑπὸ κ.
Μαρίας Α. Μαυροδάτου). — Ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κόσμος (ὑπὸ δεσποινί-
δος Τούλας Κόκκαλι). — Ἡ ἐν Σέρβῳ ἀγορὰ τῶν Κυριῶν. — Γυναι-
κείος κόσμος (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ὁ Ὑμέναιος. — Παι-
κῖα. — Βιβλιογραφία. — Ἀλληλογραφία. — Συμβολή. — Συνταγή. —
Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς

Εἴαν ἡ γυνὴ σφειλῆ νὰ ἀγαπᾷ τὸν σύζυγον παρ' οὗ δὲν ἀνταγαπᾶται.

Ἐρώτησις παράδοξος ἀπευθυνθεῖσα ἡμῶν παρὰ τινος συνδρο-
μητρίδος. Καὶ πρῶτον ἡ λέξις *οφείλει* δὲν δύναται νὰ συνυπάρχῃ
μετὰ τῆς λέξεως *ἀγαπᾷ*. Σπανίως ἀγαπᾷ τις, ἐν τῇ κυρίᾳ
τῆς λέξεως σημασία, διότι *οφείλει* νὰ ἀγαπήσῃ. Τὸ αἶσθημα
τοῦτο δὲν προϋποθέτει ὀρισμένους συνθήκας, ὑποβαλλομένας
εἰς ψυχολογικὴν ἢ φυσιολογικὴν ἐξέτασιν.

Ἐὰν ὑποθεθῇ ὅτι ἡ μετὰ γάμον ἀγάπη εἶναι ἔρως, ὀφεί-
λομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα, ἀδιά-
φορον ἂν παρ' ἐκείνου ἀνταγαπᾶται ἢ οὐ. Τοῦτο δὲ ὄχι διότι
ὀφείλει, ὄχι διότι ἔχει καθῆκον, ἀλλὰ διότι δὲν δύναται νὰ
προῖξῃ ἄλλως. Ἀντιστρέψατε λοιπὸν τὴν ἐρώτησίν σας:

Διατί ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ τὸν σύζυγον, παρ' οὗ δὲν ἀνταγαπᾶται.

Ἐρωτήσατε, εἴαν θέλητε, διατί ἡ σελήνη λάμπει ἐπὶ τοῦ
στερεώματος, διατί ὁ οὐρανὸς στολίζεται ὑπὸ μυριάδων ἀστέ-
ρων, διατί ὁ ἄνθρωπος ζῆ καὶ πῶς, ἀλλὰ μὴ ἐρωτᾶτε διατί
ἀγαπᾷ τις. Τὸ αἶσθημα τοῦτο εἶναι ἐντελής αὐτοθυσία,
ἐντελής αὐταπάρνησις τῆς ἰδίας προσωπικότητος ὑπὲρ τοῦ ἀγα-

πομένου. Τὸ ἐγὼ τῆς γυναικὸς συγχωνεύεται, οὕτως εἰπεῖν,
ἐν τῷ ἀνδρικῷ ἐγωϊσμῷ, εἰς τὸν ὅσον ὡς ἡ ἀγαπῶσα τὸν ἄν-
δρα ἀγαπᾷ ἑαυτὴν ἐν τῷ προσώπῳ ἐκείνου. Δὲν ὑπάρχει βε-
βαίως τὸ αἶσθημα τοῦτο παρὰ τοῖς πολλοῖς, ὡς προνόμιον
ἐκλεκτῶν μόνον καὶ ὑπερέχον ἐν τῷ βίῳ ὑπάρξεων, ἱκανοποιου-
μένων ἐν τῇ αὐτοθυσίᾳ καὶ ἀφοσίωσιν, χωρὶς εὐδεμίαν διὰ
τοῦτο νὰ ζητῶσιν ἀνταπόδοσιν καὶ ἀμοιβήν. Δὲν εἶναι προῖν
αἰσθηματικῆς ἀνομαλίας, ὅλλ' οὕτε νοσηρὰς φαντασίας. Εἶ-
ναι ἡ εὐγενεστέρη ἐκδήλωσις καρδίας εὐγενούς, μεγάλης καὶ
γενναίας. Ἰνδαλματοποιούσης τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον καὶ
λατρευούσης ἐν αὐτῷ τὸν μᾶλλον ἰδεώδη τοῦ ἔρωτος τύπον.
Οὕτως μεταβάλλεται εἰς λατρείαν, οἷα ἡ τῶν φανατικῶν ἐκεί-
νων χριστιανῶν, οἵτινες ἀπαρνούμενοι τὸν κόσμον καὶ ἑαυτοὺς
ἀφιερῶνται πρὸς τὴν ὑψίστην τοῦ Θεοῦ ἀγάπην.

Τὸ αἶσθημα τοῦτο ὁ μέγας τοῦ Σωκράτους νοῦς ὥρισεν ὡς
ἐξῆς: ἐν τινι μετὰ τοῦ Ἐσνορῶντος διαλόγου του: Ὑπάρχουσι
δύο Ἀφροδίται· ἡ μὲν ἐν τῷ οὐρανῷ, ἥτις καὶ Οὐρανία
καλεῖται, καὶ ἥτις πρόσταται ἀγνοῦ, ὑψηλοῦ, ἰδεώδους καὶ
μεστοῦ αὐταπάρνησεως αἰσθήματος, ἡ δὲ πάνδημος ἥτις Πο-
λύμηνα ἐνομάζεται καὶ ἥτις μόνον τὰ κοινὰ καὶ χυδαῖα τῶν
αἰσθημάτων διεγείρει.

Ἄλλὰ καὶ τίς ἀγνοεῖ τὸν θουμῶσιον ὕμνον τοῦ θεοῦ Πλά-
τωνος τὸν εἰς τιμὴν τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης συντεθέντα. Καὶ
τί ἄλλο εἶναι ὁ Πλατωνικὸς ἔρως ἢ τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς τοῦτο
τῆς αὐτοθυσίας καὶ αὐταπάρνησεως αἰσθημα, ἐξ οὗ γεννᾶται
ἡ ἀρετὴ, ὁ πατριωτισμὸς καὶ ἡ μεγαλοψυχία!

Καὶ καὶ μὲν ὁ Πλάτων μόνον πρὸς τῆς ἀνδρας ἀνεγνώ-
ριζε τὴν δύναμιν τοῦ νὰ εἶναι μύσται καὶ λάτραι τῆς Οὐρα-
νίας Ἀφροδίτης καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐφαίνετο ἐξασκούσα
αὐτὴ, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὴν εὐγενὴ ἐπιτροπὴν τῆς, ἀλλὰ

τοῦτο δέον νά ἀποδοθῆ εἰς τήν ἀνατροπήν καί ἀνάπτυξιν ὡς καί τήν κοινωνικὴν θέσιν, ἐν ἣ τότε διετέλει ἡ γυνή.

Ἄφ' ἧς ὁμοῦς ὁ θεῖος Δάντης ὕψωσε τήν Βεατρίκην του εἰς τὰς οὐρανίους σφαίρας, καί μέχρις αὐτῆς ὕψωθη ἐκ τῆς κολάσεως μόνον μετὰ τὴν ἐν τῷ καθαρτηρίῳ κάθαρσίν του, ἡ γυνὴ ἀναδεικνύται εὐγενῆς λάτρις τοῦ ὑψηλοῦ καί ἰδεώδους ἔρωτος τοῦ θεῖου Πλάτωνος.

Ὡς τοιαύτη παρίσταται κατὰ τὸν μεσαιῶνα καί κατὰ τοὺς σκληροὺς τῆς δουλείας χρόνους μετὰ θαυμαστῆς αὐταπαρνήσεως ὑπὲρ πάσης μεγάλης ἰδέας τὴν ἰδίαν θυσιάζουσα ζώην.

Σήμερον τὰ παραδείγματα ταῦτα, καίτοι σπανίζοντα, ἀπαντῶσιν οὐχ' ἤττον μᾶλλον παρὰ τῆ γυναικί ἢ παρὰ τῷ ἀνδρὶ. Ἡ ἐν τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ τοιοῦτον εὐγενὲς καί ὑψηλὸν αἰσθημα ὑποθάλλουσα δὲν ἐξουτελιέζεται, ἀλλ' οὕτε υποβιβάζεται, ὡς φαίνεται φρονούσα ἢ πρὸς ἡμᾶς γράφουσα. Τοῦναντίον ἐξασφραλίζει τὴν ἰδίαν εὐτυχίαν, σώζει δὲ τὴν τιμὴν καί ὑπόληψιν τοῦ ἀνδρός, ἀπέναντι τῆς κοινῆς γνώμης, ἀπέναντι αὐτῶν τῶν ἰδίων τέκνων. Θάρρος, ἐλπίδα, καρτερίαν καί μακροθυμίαν ἀντλεῖ ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ ὑψηλοῦ καί εὐγενοῦς αἰσθηματός τῆς.

Ἡ ἀχαριστία, ἡ σκληρότης, ἡ ἀναισθησία τοῦ ἀνδρός δὲν ἀρκοῦσι νά ψυχρῶσι τὸ διάπυρον καί εὐγενὲς αἰσθημα τῆς. Ἀνακρίστησι τὴν εἰκόνα τοῦ θεανθρώπου, ὅστις ἐν τῇ ἀπειρῷ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀγάπῃ του προσέφερον ὡς ἐλοκαῦτωμα τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ζώην, σώζων ἀκριβῶς ἐκείνους, παρ' ὧν ἐλάμβανε τὸν θάνατον. Ἀποκαλύψατε πρὸ τοιαύτης γυναικός, πρὸ τοιοῦτου ἀγγέλου!

Αὕτη μεταβάλλει τὸν Ἄδην εἰς Παράδεισον, τὴν γῆν εἰς οὐρανόν! Ἐὰν ἀδυνατῆτε νά τὴν ἀκολουθήσητε ἐν τῇ θεῖᾳ καί εὐγενεῖ πορείᾳ τῆς, κλίνατε τὸ γόνυ μετὰ σεβασμοῦ κατὰ τὴν διάβασίν τῆς καί οἰκτείρετε τὸν ἀτυχεῖ ἐκείνον, ὅστις τὴν παραγνωρίζει!

Εἰς τὴν Α Β Γ Τὴν Βασιλομαίδα Αλεξανδρᾶν

[ποίημα Θ. Α. Σολομοῦ]

Καράβι ἀνθοστόλιωτο,
γοργὸν ὄσον τὸ δελφίνι,
Περὴρανα σηκόνεται
ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά μου
Καί χαιρετῆ καί ξεκινᾷ
καί φέγγει ἀπ' τῆ θωριά μας
Καί πικραμένο κ' ἔρημο
τὸ περιγιάλι ἀφίρει.
Καί μιὰ λεπτὴ γλυκεῖα φωνή
τὸ ἀεράκι φέρει
Ἄπο τὴν πρόμῃ τῆ χρυσῆ
ποῦ ὀλοῖνα πάει...
Ἄχ! Εἶρ ἢ Ἀλεξάνδρα μας
ποῦ ἀποχαιρετάει,
Ποῦ νόφῃ ροδοστᾶλαχτη
ἢ ξενιτεῖα μᾶς παίρει.
Ἄπο μακρὰ ταῖς εὐμορφιαῖς
τοῦ τόπου τῆς κυττάζει...
Τῇ ζωγραφιά τῆ θελχτικῆ
ποῦ ὅσο πάει οὕρει...
Κ ἐκεῖ ποῦ μιὰ στεγρὴ ματιὰ

Ἔς τὸν Παρθενῶν ἀφίρει,
«Ὡ ἔχε ἡ γειά, πατρίδα μου
ἀγαπημένη!» κρᾶζει.
Γροικοῦν κοιλάδες καί βουνὰ
τ' ἀποχαιρετήμα τῆς,
Ποῦ ὄπου γῆ Ἑλληνικῆ
ὄσον ζέφυρος προγαίρει
Καί τὴν πατρίδα ὄσον θεά,
ξανοίγω, δακρυμένῃ
Αὐτὰ νὰ βγάξῃ, ποῦ θὰ πῶ,
τὰ λόγι' ἀπ' τῆ καρδιά τῆς.
«Φεύγει!... Καί τί ἐπέρασα
τὴν ὥρ' αὐτῆ θυμοῦμαι
Ὡς ποῦ ἔς αὐτὸ τῆς ἐλευθερίας
ν' ἀξιοθῶ τ' ἀέρι
Νὰ σὲ ἰδῶ νὰ γεννηθῆς
νὰ λάμψῃς ὄσον ἀστέρη
Γι' αὐτὸ μὲ βλέπεις, κόρη μου,
τῆ δόλια νὰ λυποῦμαι.
Μιὰ ἴσαι τὸ δάκρυ μου γλυκὸ
γιατί χαριτωμένη
Νύφη ἀπὸ τοὺς βράχους μου
τοὺς δοξασμένους βγαίρεις.
Γιατί θὰ γέρον τῆ χαρὰ
κ' ἐκεῖ ὀποῦ πηγαίρεις,
Ποῦ γάμου ὑπερήρανο
στεφάνι σὲ προσμένει.
Σύρε ἐκεῖ ποῦ μ' ἐκλεχτό
σὲ δέν' ἢ τύχη ἄνδρα,
Ἔστῃ χώρα ποῦ σὲ καρτεροῦν
τιμαῖς καί μεγαλεῖα.
Κ' ἐγὼ κρυφῆ ἔς τὰ στήθια μου
θᾶχῳ παρηγορία
Τὸ πῶς γιὰ μένα θὰ ποιῆς
κ' ἐκείθεν Ἀλεξάνδρα.
Αὐτὸ μοῦ ἴσαν τὰ μάτια σου
Ἐκεῖνα τὰ κλαμμένα,
Αὐτὸ μοῦ λέγ' ἡ λυπησοῦ
αὐτῆ ποῦ θὲς νὰ κρύψῃς.
Ὅχι! δὲν φεύγεις ἀπ' ἐδῶ
ἐσὸ γιὰ νὰ μοῦ λειψῆς.
Φεύγεις, γιὰ νὰ ἴσαι ὁ ἦλιος μου
ἐκεῖ μακρὰ ἔς τὰ ξένα.
Φεύγεις, γιὰ νὰ ἴμαι κεί ποῦ πᾶς
κ' ἐγὼ μαζὺ μ' ἐστέρα.
Γιὰ νὰ σὲ βλέπουν κ' εἰς ἐσὲ
νὰ βλέπουν τὴν Ἑλλάδα,
Τοῦ γαλαροῦ μου οὐρανοῦ
τὴν τόσην εὐμορφάδα,
Τ' ἀρχαῖά μου ἐρείλια,
καί τὸ εἰκοσιένα.
Αὐτὰ εἶναι οἱ τίτλοι μου,
αὐτὰ ἢ ἀρχοτιά μου.
Σύρε μ' αὐτὰ πηρήρανη
κεῖ ποῦ σὲ καρτεροῦνε.
Ἐκεῖ ποῦ ὅμοια τὸ Σταυρὸ
μ' ἐμένα προσκυνοῦνε,
Ποῦ ξέβρουν ἀπὸ τὰ παλῆα
τὰ χροῖα τ' ὀδομά μου.
Σύρε τς' αὐγῆς χαμόγελο
καί τ' οὐρανοῦ δροσοῦλα

Ἔστῃ γῆ ποῦ κείνη τῆ γλυκεῖα
σοῦ χάρισε μητέρα...
Ὁλη καρδιά, ποῦ ἔς τὴν καρδιά
τὴν ἔχω γῶ ὄσω πέρα.
Σύρε... Χρῶσιτῳ βασιλοποῦλα»,
Αὐτὰ ἢ κόρη ἢ λατρευτῆ
γροικᾷ ποῦ ταξειδεύει,
Καί τόσαις τὴν ἀκολουθοῦν
εὐχαῖς μας εἰς τὸ δρόμο,
Ποῦ κάθε κυματόπουλο
μὲ μιὰ εὐχὴ ἔς τὸν ὄμο,
Κυλᾷ ἔς τὸ πλοῖον τῆς κοιτᾶ
καί τὸ γλυκοχαϊδεύει.
Ὡ ξενιτεῖα! Ἀγάπα τὴν
καθὼς τὴν ἀγαποῦμε!
Κι' ἀρ ξενιτεῖα τὴν ἀδελφῆ
τῆ χώρα λέγω ἐστέρα.
Συγχώραμε!... Τὸ δεύτερο
ὄσον εἶθ' εἰκοσιένα
Ἑλλπιζῶ κεί, κάπου μακρὰ
νὰ σφιχταγκαλιασθοῦμε.

ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΙ Η Κ. ΒΟΟΔΟΥΔ

[Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων].

Τὰ ἀναγγελθέντα διεθῆ τῶν γυναικῶν συνέδρια θέλουσι καταστήσει τοὺς Παρισίους κεντρον, ἐν ᾧ αἱ τῶν δύο κόσμων διαπρεπεῖς ἐπὶ μεγαλοφυῆ, φιλανθρώποις αἰσθημασι καί ἐπιστημονικῇ μορφώσει γυναικες θέλουσι συναντηθῆ.

Τὰ ὀνόματα αὐτῶν γνωστὰ ἤδη ὡς ἐκ τῶν ἐκδοθέντων προσκλητηρίων, ἤρξαντο κυκλοφοροῦντα μετ' ἐκδηλώσεων σεβασμοῦ καί συμπαθείας.

Μετὰ χαρᾶς εἶδομεν, ὅτι καί ἡ Ἑλλὰς ἀντιπροσωπευθήσεται ἐπαξίως, ἔχουσα καί αὐτὴ νὰ παρουσιάσῃ γυναῖκα δημοσιογράφου, ἧτις ὀποῦ τριετίας μὲ θάρρος καί δύναμιν ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ γυναικείου φύλου καί ἐργάζεται ἐρρωμένως ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ. Καί θὰ ἦτο βέβαια ἐντροπὴ νὰ ὑστερήσῃ ἡ Ἑλλὰς εἰς τοῦτο, ὅταν ἡ Σερβία, ἡ Ρουμανία, ἡ Ἰσπανία, αἱ Ἰνδία καί αὐτὴ ἡ Βουλγαρία θὰ ἀντιπροσωπευθῶσι.

Μεταξὺ τῶν κορυφαίων ἐξοχοτήτων, αἱ ὀποῖαι ἀπὸ τοῦδε ἀφίχθησαν ἐνταῦθα διακεκριμένην θέσιν κατέχει ἡ Ἀμερικανὶς κ. Βοοδούδ, γυνὴ ἔξοχος, δι' ἣν δικαίως ἡ Ἀμερικὴ καυχᾶται καί υπερηφανεύεται. Ἀλλὰ μήπως εἶναι Ἀμερικανὶς μόνον ἡ ἐκλεκτὴ αὐτῆ φύσις; ἦς τὰ εὐεργετήματα ἐπεκτείνονται ἀνὰ τὸν παλαιὸν καί νέον κόσμον!

Δὲν εἶναι μᾶλλον εὐγενὲς καρδιά, πάλλουσα διὰ πᾶσαν περὶ δικαιοσύνης ἰδέαν καί ἧτις εἰρήσει: καλὸν καί ὠραῖον νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἀπόστολος καί συνήγορος τῆς μεγάλης ἰδέας τῆς γυναικείας ἀποστολῆς!

Ναὶ ἡ κυρία Βοοδούδ ὀνειροπολεῖ, ὡς καί ἡμεῖς, τὴν γυναῖκα ὑπέροχον ἐν ἀνθρωπότητι ὑπερῶφ. Ἐχει τὴν πεποιθήσιν ὅτι τὰ μεγαλῆτερα τῆς ἀνθρωπότητος κακὰ προκύπτουσι ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν τοῖς ἀνθρώπinois νόμοις ἡ ἁρμονία ἢ ὑπάρχουσα εἰς τοὺς φυσικοῦς. Ὅτι ὁ ἀνθρώπος

ἦτο καί εἶναι δυστυχῆς, διότι εἶναι ὑπερήφανος καί ἐγωϊστής, μὴ ἔχων ἀκριβῆ συνείδησιν τῶν λοιπῶν δικαιοματων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ὄντων.

Ἡ κυρία Βοοδούδ ἀπολαύει μεγάλης ἐν Ἀμερικῇ δημοτικότητος. Οἱ Ἀμερικανοὶ τῇ ἐξεδήλωσαν τὴν συμπάθειαν καί τὸν θαυμασμόν των, παρασχόντες πρὸς αὐτὴν τὸ 1884 κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ Προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τοιοῦτον ἀριθμὸν ψήφων, ὥστε μεταξὺ τῶν τότε ἐπιλαχόντων ἦτο πρώτη.

Τὸ πρόγραμμα τῆς κ. Βοοδούδ συναψίζεται ἐν τῇ ἰσότητι τῶν δικαιοματων μεταξὺ ἀνδρός καί γυναικός καί ἐν τῇ τελειοποιήσει καί βελτιώσει τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ γυνὴ αὕτη σπανίας ἐνεργητικότητος καί βαθείας μεγαλοφυῆς εἶναι ῥήτωρ ἐκ τῶν εὐφραδεστέρων τοῦ αἰῶνος τούτου. Τὴν ρητορικὴν αὐτῆς δεινότητα θέλομεν θαυμάσει ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ διεθνούς συνεδρίου. Ὅταν δὲ τοιαύτη φυσικὴ εὐφράδεια ἐξυπηρετῆ τὰ ἔργα τῶν ἀποστόλων, οἷας προλήψεις κατορθοῖ νὰ καταστρέψῃ καί ἐντελῶς ἐκμηδενίσῃ!

Ἡ κ. Βοοδούδ δὲν ἐργάζεται μόνον διὰ τῆς γραφίδος καί τοῦ λόγου ὑπὲρ τῆς γυναικείας προόδου, ἀλλὰ καί πρακτικώτερον. Ἡ κολοσσαία περιουσία αὐτῆς τῇ ἐπιτρέπει νὰ ἰδρῆ εἰς διαφόρους πόλεις παρθεναγωγεία, τεχνικὰς σχολὰς καί εὐεργετικὰ κατιστήματα.

Μετὰ τὴν ἐνταῖθα ἀφίξιν τῆς ἐδήλωσεν, ὅτι θέλει ἰδρύσει ἐν παρθεναγωγείῳ καί ἐν ἀρρεναγωγείῳ, ἐν οἷς νὰ διδάσκωνται δωρεὰν ἄποροι παῖδες ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἡ εὐγενὲς αὕτη πρόθεσις τῆς ἔσται ἀντικείμενον δικαίας ὑπερηφανείας δι' ἡμᾶς, αἵτινες μαχόμεθα, ἵνα ἐμπνεύσωμεν περισσότεραν δικαιοσύνην εἰς τὰς καρδίας, ἵνα πιστοποιήσωμεν τὴν γυναικείαν ἀφοσίωσιν, ἐνεργητικότητα καί εὐφυῖαν, ἦτοι τὰς μεγάλας πνευματικὰς καί ἠθικὰς τῆς γυναικός ἀρετάς.

Παρίσιαι. Ἰωάννα Δερουέν.

Οἱ ἔρωτες μίας ἀπόδοσης καί ἑνὸς ῥόδου Γ'

Αἱ ἡμέραι διεδέχοντο ἀλλήλας θλιβεραὶ καί μελαγχολικαί. Ἡ ἀηδὼν ἤσθάνετο ὅτι δὲν ἠγάπα πλέον, ὡς τὸ ῥόδον ὅτι δὲν ἠγαπάτο. Πρῶταν τινὰ ἡ ἀηδὼν βλέπουσα τὸ ῥόδον μᾶλλον καταβεβλημένον καί ὠχρὸν ἢ ἄλλοτε, ἔριψε βλέμμα πρὸς τὰ λοιπὰ τοῦ κήπου ἀνθη: Ἀγαπητόν μοι Γιούλ, εἶπε πρὸς τὸ ῥόδον, βλέπεις τὴν διαφορὰν ἧτις ὑπάρχει μεταξὺ σοῦ καί τῶν ἄλλων τούτων ἐλευθέρων ἀδελφῶν σου! Δὲν σοὶ φαίνονται ἀνθρωπότερα καί εὐτυχέστερα.

Φεῦ! ἀπήνησε τὸ ῥόδον κατανεύον. Καί ἠξέυρεις διατί; διότι ἐκεῖνα εἶναι ἐλεύθερα, ἐνῶ ἡμεῖς!...

Τὸ ῥόδον ἠρρυθρίασεν ἀναγνωρίζων τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Ὅχι, διότι ἐπόθει τὴν ἐλευθερίαν του δι' ἑαυτό. Ἐλευθερία δι' αὐτὸ ἦτο ἡ ἀμεριμνησία. Ἀνατρεφέν ἐν τῷ κήπῳ ἐκείνῳ, οὐδὲν ἐγνώριζε πέραν τοῦ ὀρίζοντος αὐτοῦ. Αἱ ἡμέραι του διήρχοντο ἐν ἡσυχίᾳ καί γαλήνῃ. Τῆς νύκτας ἐκοιμάτο ἀπολαυστικώτατα, τὴν πρῶταν ἐθερμαίνετο διὰ τῶν ἠλιοκῶν ἀκτίων. Ἦκουε μετὰ χαρᾶς τὴν πνοὴν τοῦ δροσεροῦ Ζεφύρου

και εβλεπε τον ουρανον μετ' εκστάσεως. 'Ο ερωσ της αηδόνος συνεπλήρωσε τον ευτυχίαν του, ητις φεῦ! δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ! Διὰ τὴν ἀπόδοσιν ὅμως τὸ πρᾶγμα διέφραξεν ὅλως. Ἐξοικειωμένη ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας τις εἰς τὴν ζωὴν καὶ κινήσιν εἶχεν ἀναποσπάστως ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς τὸ αἶσθημα τῆς ἀνησυχίας καὶ ταραχῆς. Τὸ πορὸν δὲν ἦτο δι' αὐτὴν ἢ ἡ ὁδὸς ἢ πρὸς τὸ μέλλον ἀγούσα. Ἐφαίνετο γεννηθεῖσα διὰ τὴν ἐπιθυμίαν, ὡς τὸ ρόδον διὰ τὴν ἀπόλαυσιν. Πρὸ παντός λοιπὸν ἠγάπα τὴν ἐλευθερίαν, ἥτις συνωψίζετο εἰς τὴν ἰδιότροπον διὰ μέσου τῶν κοιλάδων καὶ τῶν ἀγρίων καταγιγῶν πτῆσιν του, εἰς τὴν γλυκεῖν ἀνάπαυσιν ὑπὸ τὴν σκιὰν ξένου καὶ ἀπορροῦ βράχου, εἰς τὰς τρελλὰς μάχας διὰ μέσου τῶν κλάδων τῶν δένδρων, εἰς καταδιώξιν δραπετῶν ἁρμονίων, εἰς ἀνακάλυψιν κεκρυμμένων ἀρωματωδῶν κόσμων, εἰς αἰώνιαν ἀναζήτησιν πραγμάτων νέων.

Μόλις δ' ἐπρόφραξεν τὴν λέξιν ἐλευθερία ἅπαντα ἡ ζωὴ τοῦ παρελθόντος ἐπληθύνθη εἰς τὴν μνήμην της καὶ μετὰ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης μυρία ἐπιθυμίαι, ὄνειρα, πόθοι. Ἐξαφθεῖσα δὲ ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων ταύτων ἤρξατο ψάλλουσα μετ' ἀγρίου ἐνθουσιασμοῦ τὰς χαρὰς τῆς ἐλευθερίας. Φωνὴ ὁμοίᾳ τῆς ἰδικῆς της ἐφάνη ἐξεληθοῦσα ἐξ ἀπωτάτου σημείου τοῦ κήπου, προσκαλοῦσα αὐτὴν εἰς ἀδελφικὴν ταξείδιον. Τότε λησμονήσασα τὰ πάντα ἔσπευσε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἀδελφὴν ἐκείνην τῆς ξηνητείας της. Ἀλλὰ μόλις ἀνεπέτασσε τὰς πτέρυγας της καὶ ὀρμητικῆ τῆς ἀλύσου ἔντασις ἔρριψεν αὐτὴν καὶ πάλιν μετὰ σπαρακτικῆς κρυγῆς εἰς τοὺς πόδας τοῦ ρόδου. Τὸ πτωχὸν ρόδον ἀφυπνισθὲν περιέβαλε τὸ ἡμίανες πτηνὸν μετὰ τῆς στοργῆς καὶ ἀγάπης, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ἐπανέφερον αὐτὸ εἰς τὴν ζῆν.

Ἡθελήσας νὰ μετ' ἐγκαταλείψῃς Μπούλ— μπούλ;

Καὶ σὺ, Γιούλ, μετ' ἐκράτησες διὰ τῆς βίας;

Ὅτε ἡ λέξις αὕτη ἐλέχθη, ὁ τελευταῖος συνέχων αὐτοὺς δεσμὸς παρέλυσε. Ἀμφότεροι προσβεβλημένοι, ἢ μὲν ἀηδὼν ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ της, τὸ δὲ ρόδον ἐν τῇ νομίμῳ ὑπερφρασίᾳ του εὐρισκὸν ἀποτρόπαιον τὴν συνδέουσαν αὐτὰ ἀλύσον. Ὁ πόνος τῶν ἦν ὅλως ὅμοιος, ἀλλ' ἡ ἐκδήλωσις αὐτοῦ ὅλως διάφορος. Ἡ ἀηδὼν ἐγένετο, παράφορος, ἰδιότροπος, πικρά. Ἐψάλλε τὴν ἀνίαν της μετ' ὅσῳ ὄξειαν καὶ παρωργισμένην εἰρωνείαν, ὥστε τὰ ἀνθὴ ἀκούοντα αὐτὴν ὠγρίων ἐπὶ τῶν τρυφερῶν μίσχων των. Τὸ ρόδον ὅμως ἐφαίνετο ἥτυχον καὶ γλυκύ, ὑριστάμενον ἐν σιωπῇ τὴν ἐσωτερικῶς καταθιθρόσκουσαν τὴν ψυχὴν του ὀδύνην.

Ἡμέραν τινὰ ἡ ἀηδὼν ἐφάνη ζωηροτέρα ἢ κατὰ τὸ σύνθηρος. Οἱ ὀρθοκλήμοι της ἔλαμπον, αἱ πτέρυγές της ἀνεπτύσσοντο θορυβῶδως καὶ πρᾶγμα παράδοξον ἤρξατο ψάλλουσα ὠραῖον πρὸς τὸν ἔρωτα ἄσμα.

Τὸ πτωχὸν ρόδον ἀναγνωρίζον τοὺς γλυκεῖς τούτους τόνους ἠθλήθη αὐτὸ ἀναζῶν, ἀπεκοιμήθη δὲ βουκαλιζόμενον ὑπὸ μεθυστικωτάτων ὀνειρῶν. Φεῦ! ἡ ἐξέγερσις του ὑπῆρξε φρικώδης. Εἶδε τὴν ἀηδὼν ζωηρὰν καὶ εὐτυχῆ, ἀλλὰ δὲν ἦτο αὐτὸ πλέον τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας της. Τὰ βλέμματά της ἦσαν διαρκῶς προσηλωμένα ἐπὶ μικροῦ καὶ τρυφεροῦ λευκανθίμου, πρὸς ὃ ἐδοκίμαζε νὰ πετάξῃ, κωλυμένη ὅμως πάντοτε ὑπὸ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης ἀδιαρρήτου ἀλύσου. Διὰ τὴν βλέπειν πάντοτε τὸ λευκάνθημον αὐτό: ἠρώτησε τὸ ρόδον τὴν ἀηδὼν;

Διότι μοὶ ἀρέσκει, ἀπήντησεν ἡ ἀηδὼν.

Καὶ σοὶ ἀρέσκει διὰ τὴν καλλονὴν σου; Ἀλλὰ δὲν εἶμαι μυριάκις ὠραιότερα ἐκείνου; διὰ τὸ ἄρωμά του; ἀλλὰ μόλις αἰσθάνεται τις τὸ ὄξυ καὶ δειλὸν μῦρόν του, ἐνῶ ἐγὼ ἀνεπτύξω τὰ πέταλά μου, ἀρωματίζω ὀλίκληρον τὸν κήπον. Διὰ τὴν νεότητά σου; ἀλλ' ἠθῆσε τὴν ἀνοιξιν, ἐνῶ ἐγὼ μόλις τὸ θέρος εἶδον τὴν ζωὴν. Διὰ τὴν λοιπὴν σοὶ ἀρέσκει;

Δὲν εἰδέω. Ἀλλὰ τὸ ἀγαπῶ, ἐνῶ σέ, σὲ μισῶ.

Τὸ ρόδον ὑποστῆν τὸ θανατηφόρον τραῦμα μετ' ἀνκλόγου ὑπερφρασίας εἶπε πρὸς τὴν ἀηδὼν. Σοὶ ἀποδίδω τὸν ὄραον σου! Ὑπαγε! εἶσαι ἐλεύθερον!

Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα! εἶπεν ἡ ἀηδὼν. Τὸ πνεῦμα ἐπερᾶν συναισθανθὲν ὅτι ἡ παρουσία του ἦτο ἀναγκαία.

Ἡ ἀηδὼν καὶ ἐγὼ, εἶπε τὸ ρόδον, δὲν θέλομεν πλέον νὰ ζήσωμεν μαζὺ καὶ σὲ παρακαλοῦμεν νὰ διαρρήξῃς τὴν ἀόρατον ἀλύσον, ἥτις μᾶς συνδέει.

Ἀδύνατον, εἶπε τὸ πνεῦμα. Τοὺς ὑπερήρους μου ἐγὼ τοὺς ἐνῶν, ἀλλὰ τοὺς χωρίζει μόνον ὁ θάνατος. Καὶ τὸ πνεῦμα ἐξηρανίσθη.

Καὶ ἀληθῶς τὸ ρόδον ἐπεκύρωσε τὴν προφητείαν τοῦ πνεύματος. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κατελήθη ὑπὸ θανατηφόρου μαρμαροῦ. Τὰ χρώματά του ὠγρίασαν, τὰ φύλλα του ἔπεσαν μαρμαμένα, ἡ κεφαλὴ του ἔκλινε πρὸς τὴν γῆν, ὡσεὶ ζητοῦσα τάφον. Χωρὶς δὲ νὰ περαιοθῆ, χωρὶς νὰ διαρρήξῃ ἀπέθανεν ἡσύχως, ὡς ἔζησε.

Κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς ἡ ἀηδὼν συνῆλθε. Ἡ καρδία της ἐγένετο περιπαθὴς ὡς πρότερον. Παρακλίει τὸ ρόδον νὰ ζήσῃ, ὑποσχόμενη ὅτι θὰ τὸ ἀγαπᾷ πάντοτε. Ἀλλ' ἦτο ἀργά. Τὸ ρόδον ἐξέπνευσεν εἰς ὑστάτην τῆς ἀηδόνος περιπτύξιν. Κατὰ τὴν ὑστάτην δὲ ταύτην στιγμὴν, τὸ πνεῦμα ἠκούσθη λέγον:

Εἶσαι ἐλεύθερα! . . .

Ἐπίλογος. Ἀντρέψατε τὰ φύλα. Ὀνομάσατε τὴν ἀηδὼν ἀνδρὰ καὶ τὸ ρόδον γυναῖκα καὶ τὸ εἰδύλλιον τοῦτο μεταβάλλεται εἰς ζωσαν ἱστορίαν.

Μαρία Α. Μαυρογορδάτου.

Ο ΕΝ ΤΟΙΣ ΥΔΑΣΙ ΚΟΣΜΟΣ

Ἐξ ἴσου φοβερὸν ἀμφίβιον εἶναι καὶ ὁ ἵπποπόταμος. Μόνον ἐν τοῖς Ἀφρικανικοῖς ποταμοῖς ἀπικνεῖται τὸν κολοσσὸν τοῦτον, ἰδίᾳ δὲ ἐν τῷ Λευκῷ καὶ Κυανῷ Νείλῳ. Πικρὸς ὅσον καὶ ὁ ρινόκερος, εἶναι ὅμως ὀγκωδέστερος, μᾶλλον τετράγωνος καὶ βαρύτερος τούτου, ὅταν δὲ ἀπέρχεται ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ὅπως βοσκῆσῃ, σαρκώνει τὴν γλῶσσην διὰ τῆς παμμεγέθους αὐτοῦ κοιλίας, βυθίζει λίαν ἐπιμύχθως, ἐκτὸς ἐάν εἶναι νέος καὶ διατελῇ ἐν μανίᾳ: τότε ὁ δρόμος αὐτοῦ εἶναι ἀρκετὰ ταχύς. Ὁ Λίβιγιστὸν μίαν ἡμέραν δυτικῶς ἐξέφυγε τῶν καταδιώξεων ὀργισθέντος νεαροῦ ἵπποπόταμου.

Ἡ ἐντὸς ὅμως τοῦ ποταμοῦ εὐκαιρία του εἶναι ἀπίστευτος. Ἀνερχόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος καὶ ἀνορθῶν τὴν τετρατῶδη αὐτοῦ κεφαλὴν ἐκτὸς τούτου, μετὰ τοιαύτης σφοδρότητος ὁ γίγας οὗτος ἀναπνεύει, ὥστε κάμνει νὰ ἀναπνῆξῃ ἐκ τῶν ρωθίων του ὑγρὰ σπῆλη, ἔχουσα ὕψος μέτρον. Τὴν νύκτα κυρίως ἐξέρχεται τῶν ὑδάτων ὁ ἵπποπόταμος, ὅπως βοσκῆσῃ τὴν γλῶσσην ἐπὶ τῶν ὀχθῶν, οἱ δὲ κυνηγοὶ ἀπλη-

στοὶ τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ ὀδόντος, γνωρίζουσιν ὅτι ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν ποταμὸν ἀκολουθεῖ πάντοτε τὴν αὐτὴν ὁδόν.

Πληγωθεὶς ὁ ἵπποπόταμος βάλλει φοβερὰς κρυγὰς καὶ κάμνει νὰ ἀκούωνται φρικώδεις μυκηθμοί. Μ' ὄλον τὸ μέγα βῆρος του, ἐπιτίθεται κατὰ τῶν κυνηγῶν, καὶ πλέον ἢ ἀπαξ συνέβη νὰ συλλάβῃ ἐντὸς τῆς εὐρείας αὐτοῦ σιαγόνος ἀντίπαλον, ἐνεσθὲν μείνεντα καὶ ὄν τινα κατὰ γράμμα ἐκοψεν εἰς δύο.

Ὁ περιηγητὴς Moffat, διερχόμενος ποταμὸν τῆς Ἀφρικῆς κατεδιώχθη ὑπὸ γιγαντώδους ἵπποπόταμου μετ' ἀνηκούστου μανίας, ἐκβάλλοντος φρικώδεις μυκηθμοὺς καὶ ἀνορθῶντος τὴν δυσειδῆ κεφαλὴν του, ὑπεράνω τῶν ὑδάτων.

Ἐξὼν ὁ Moffat δὲν ἐφθκνεν ἐγκαίρως εἰς τὴν ξηρὰν, θὰ ἐθανατοῦτο.

Δὲν εἶναι σπάνιον ὅπως συναντήσῃ τις ἵπποπόταμους χωλοῦς, πληγωμένους καὶ ἔχοντας τὸ σῶμα φρικώδως ἠρωτηριασμένον. Τὰ τοιαῦτα εἶναι συνέπεια τῶν φοβερῶν μαχῶν, ἀρσυνάπτουσι μετὰ τῶν τῆρατα ταῦτα. Ἰδοὺ δύο ἐχθροὶ ἵπποπόταμοι, ἀνερχόμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ ὀρμῶντες κατ' ἀλλήλων μετὰ τῆς μεγαλειτέρας σφιδρότητας. Αἱ δυσειδεῖς σιαγόνες των ἀνοίγονται ἐν ὄλῃ αὐτῶν τῇ εὐρύτητι, οἱ ὀφθαλμοὶ των λάμπουσιν ἀπὸ μανίας, ἐκάτερος δὲ ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του μετ' ὄλας τὰς δυνάμεις αὐτοῦ. Συλλαμβάνονται ὁ εἰς ὑπὸ τοῦ ἄλλου διὰ τοῦ φρικώδους στόματός των καὶ ἀμυνόμενοι ἀκαταμάχητως, κατασφίζουσι τὰς σάρκας των δι' ἀλλεπαλλήλων κτυπημάτων.

Προχωροῦσιν, ὀπισθοδρομοῦσιν, ὠθοῦνται, πιέζονται, ἀνατρέπονται καὶ προσβάλλουσιν ἀλλήλους μετὰ νέας μανίας. Θὰ ἐξελάμβανέ τις τούτους ζῶν ὄρος, συντεθειμένον ἐκ δύο τεράτων ὑπερκειμένων ἀλλήλοις: ἡ γιγάντειος αὕτη πάλῃ ἐσφαλοῦσθαι ὅτε μὲν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ὅτε δὲ ἐν τῷ βῆθει τοῦ ποταμοῦ καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τῶν ἐρήμων ὀχθῶν, αἵτινες ἀνηγούσιν ὑπὸ τῶν μυκηθμῶν των.

Ὁ εἰς τέλος τῶν μαχομένων, ἦττον ἠννοημένος ὑπὸ τῶν περιστάσεων τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν κτυπημάτων, στρέφει τὰ νῶτά του, πληγωμένος δὲ, ἠρωτηριασμένος καὶ αἱμόδακτος ἀπομακρύνεται καταλείπων τὸν νικητὴν κύριον τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Τούλα Κόκκαλη.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Παράδοξος Μίτος! Βοίχει καθ' ἐκάστην σχεδόν. Καὶ ὅλως πᾶσαι καὶ πάντες αἰσθανόμεθα τὴν βαρεῖαν πνοὴν τῶν θεινῶν ἀνέμων. ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ ἐν τῇ πόλει βίος ἔσται ἀφόρητος, καὶ ἡ εἰς τὰς ἐξοχὰς μεταβάσις ἀπαραίτητος. Ἄλλως ἢ κατὰ τὸ θέρος εἰς τὰς ἐξοχὰς διαμονὴ δὲν ἔχει ὡς κύριον ἐλαττήριον τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα. Κατὰ τοὺς νόμους τῆς φυσικῆς καὶ ὑγιεινῆς, ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη νὰ μεταβάλλῃ κατοικίαν, ζωὴν, διαίταν, ἀπαξ τοῦλάχιστον τοῦ ἔτους.

Ἴνα ὁ βίος ἀναπαράξηται εἰς τὸν προορισμὸν του δὲν νὰ παικίληται. Εὐτυχῶς τοῦτο ἤρξατο πῶς κατανοούμενον καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ μόλις τῇ τοῦ θέρος ἀφίξει οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων ἐκτοπιζονται, μεταβαίνοντες εἰς τὰς ἐξοχὰς, εἰς τὰ λουτρά, εἰς τὰς νήσους. Αἱ κυραὶ δὲν φέρουσι βιβαίως μεθ' ἐαυτῶν ἐσθῆ-ας πολυτελεῖς καὶ πολυτίμους, διότι ὁ ἐν τῇ ἐξοχῇ βίος εἶναι φυσικώτερος, ἀπλούστερος καὶ ἀφελέστερος. Εἰς τὴν ἐξοχὴν ζῆ τις διὰ τὸν ἑαυτόν του, διὰ τὴν ὑγίαν του, διὰ τὴν ζωὴν του. Δὲν ζῆ διὰ τοὺς ἄλλους, ὅπως ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ ζῆ ἐν τῇ πόλει.

Αἱ ζωραὶ καὶ χαρίεσαι. Ἀπόθις μας ὄλοι: πρὸς ὠραία μεταβατικὰ πτηνὰ λαμβάνουσι τὴν πτῆσιν των ἄλλα: μὲν πρὸς νότον καὶ ἄλ-

λαι πρὸς τὴν δύσιν. Αἱ δὲ τῆς τύχης εὐνοοῦμεναι μεταβαίνουσιν εἰς τὴν μακρινὴν τοῦ κόσμου μεγαλοπόλιν, διασφίζουσαι θαλάσσας καὶ ὄρη. Ἴνα ἐπὶ τινὰ χρόνον θαυμάσωσιν ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ κόσμου μετροπόλει, ὅτι ὑπερφυσικὸν καὶ μέγα κατόρθωσεν νὰ πραγματοποιήσῃ ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ ἀνθρώπου φαντασία κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα.

Αἱ κυραὶ αὐταὶ καίτοι εἰς μέγα καὶ παγκόσμιον κέντρον μεταβαίνουσαι δὲν ἔχουσιν ἀνάγκη πλουσίαν ἐσθῆτων καὶ πολυτελῶν ἐξαρτημάτων. Αἱ Παρισίαι ἐνδύονται ὠραιότερον ἢ πᾶσαι αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ καὶ δαπανῶσιν πρὸς ἐνδυμασίαν των ὀλιγώτερα ἢ οἱ αἱ τοῦ κόσμου γυναῖκες. Τὸ ὠραῖον ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ ἐκείνων συνίσταται εἰς τὰ μικρὰ ἐκείνα τίποτε, εἰς τὴν μεγάλην καλλιαισθησίαν, χάριν καὶ κομψότητά των.

Ἐν φόρμα ταξείδιου φαιῶ χρώματος ἀπλοῦν ἢ μετὰ ραβδώσεων ἢ τετραγώνων, ἰσοψῆς, κομψῶν μετὰ ποδήρους ἐπανωφορίου ὁμοιοχρῶσο, πλατυπέφανος ἐκ ψιδῆς πῖλος καὶ χειρόκτια ὀμοιοχρῶσα ἀποτελοῦσι τὴν ὀλην τῆς ταξιδιωτικῆς ἐνδυμασίας. Τὸ φόρεμα τοῦτο δύνανται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ διὰ περίπατον καὶ διὰ πρόγευμα, ἐάν καλλιαισθησία, κομψότης καὶ χάρις χαρακτηρίζωσιν αὐτό. Τὴν αὐτὴν περὶ ὀλην συμβουλεύομεν καὶ πρὸς τὰς μεταβαίνουσας εἰς ἐξοχὰς ἢ λουτρά. Δύναται ἡ τελευταία αὕτη νὰ παραλάβῃ μεθ' ἐαυτῆς καὶ ἑν ἢ δύο φορέματα τοῖται, ἐλαφρά, κομψά, ἅτινα ἐναλλάσσει ἐν τῇ ἐξοχῇ. Μεταβῶμεν ἤδη εἰς ἱκανοποιητὴν μελλονύμφων τινῶν, αἵτινες ζητοῦσι τὴν γάμψιν μας ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ των φορεμάτων, δι' ὧν ὀφείλουσι νὰ ἐφοδιάζωσι τὴν ἱατιοθήκην των κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ γάμου.

Γνωστὸν δὲ παρ' ἡμῶν, ἰδιαίτερα δὲ παρὰ τοῖς ἐντοπίοις Ἀθηναίοις, ἡ νόμφη εὐφόρου πῶς οἰκογενεῖας ἠρώμε: ἄλλοτε τὰ φορέματα κατὰ ἡμέραν, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ κατὰ ὀδοιπορία ὀλην. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ προικῶα τῆς μητρὸς φορέματα ἐκλυροδοῦται πολλὰς ἢ ἔγγονῆ. Σήμερον ὅτε προορισμὸς τοῦ φορέματος εἶναι νὰ φέρηται ὑπὸ τῆς κυρίας καὶ οὐχὶ νὰ φυλάττεται εἰς τὰ κιβώτια, σήμερον ὅτε ὁ σαρμὸς μεταβάλλεται ἀπὸ ἔτους, εἰς ἔτος εἶναι αὐτόχρομα μωρὰ ἢ νεόνυμφος νὰ ἐφοδιάζωται διὰ πολλῶν φορεμάτων.

Τὸ νομφικὸν τῆς φόρεμα ἐκ λευκῆς μετᾶξης, μουσελίνης ἢ κασμιρίου δὲν νὰ κατασκευάζηται μετ' οὐτοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ χρησιμεύῃ καὶ εἰς ἐσπερίδας ἢ χορούς κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον ἔτος, μετὰ ταῦτα δὲ βαρύνουσιν εἰς φόρεμα ἐπισκέψωσιν καὶ περιπάτου. Πρὸς τοῦτο ἀγοράζετε δύο ἢ τρεῖς πῆχεις περισσότερον, ἵνα ἀλλάξητε μετὰ ταῦτα τὸ τυχὸν στενὸν περιόριμον, ἢ ἐπιφέρειτε ἀναγκαίαν τινα τροποποίησιν. Τὸ νομφικὸν πέπλον χρησιμεύει ὡς ἐξάρτημα τῆς αὐτῆς ἐσθῆτος: μετατρεπομένης εἰς χορευτικὴν. Ὁ δεῦτερον φόρεμα ἀναγκαῖον εἶναι ἐν μάλλινον χρώματος σκοτεινοῦ, μικρὸν ἐπανωφόριον προσαρμολοζόμενον ἐπὶ τοῦ σώματος, πῖλος ὀμοιοχρῶσο τῷ φορέματι κλειστός, ἀλεξίηλιον καὶ χειρόκτια.

Διὰ τὸν οἶκον ὠραία καὶ κομψὴ ἐξ ἀνοικτοῦ χρώματος ἐσθῆς μετὰ ἀνοικτοχρῶσον ταινίων καὶ τριχίπτων συμπληροῖ τὴν ἱατιοθήκην τῆς νεόνυμφου, εἰς ἣν προστίθεται πάντοτε εἰς πλατυπέφανος ἐκ ψιδῆς, ἐάν εἶναι θέρος, ἐκ καστορίου τὸν χειμῶνα, στερογγύλος πῖλος καὶ ἐν ἐπανωφόριον μακρὸν καὶ ἀδιάρητον.

Ὅπως ἐφοδιάζοντες τὴν θυγατέρα των οἱ καλοὶ καὶ συνετοὶ γονεῖς δὲν τῇ παρέχουσι τὰ μέσα νὰ ἐξοικειώσῃται εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν σπατάλην, ἥτις ἐνωρίτατα γίνεται πρὸς τὸν συζυγιακὸν ἀσθηματικὸν, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ τῆς οἰκοοικιακῆς των νέων συζύγων καταστροφῆς.

Η ΕΝ ΣΥΡΩ ΑΓΟΡΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ὁ γνωστὸν ἐν Σύρῳ λειτουργεῖ σχολὴ ἀπόρων παιδῶν, οἱ α ἢ τοῦ Συλλόγου Παρνασσῶ ἐντυχῆ. Δὲν προτιθέμεθα νὰ ἐξάρωμεν τὰ ἐκ τοιούτων σχολῶν προκύπτοντα τῇ κατωτάτῃ τάξει καλὰ, διότι καὶ ἀνακρισιθῆτα εἶναι καὶ πολλὰ πολυλάκις ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐγγράφησαν καὶ ἐλέχθησαν.

Ὅτι, σήμερον μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀπαγράφομεν, ὅτι εὐχόμεθα νὰ τύχῃ ἀπομιμήσεως καὶ παρ' ἄλλων εἶναι ἡ ἰδιαιτότης εὐγενῆς μέριμνα τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς Σύρου, αἵτινες διωργάνωσαν ἀγορὰν ἐξ ἐργοχειρῶν ὑπὲρ τῆς Σχολῆς τῶν ἀπόρων τούτων παιδῶν.

Μὴ ἀρεσθεῖσαι δὲ εἰς τὰ ἐργόχειρα, ἅτινα ἰδιοχειρῶς καὶ ἰδίαις δαπάναις μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης τὴν κλειστήσθησιν καὶ χάριν τῶν Συριανῶν κυριῶν ἐργάσθησαν αὐταὶ, ἐπεκαλέσθησαν, ὡς ἄλλοτε ἐγγράφομεν καὶ τὴν συνδρομὴν

των κυριων γειτόνων νήσων ως της Ανδρου, αιτινες πάραυτα έπροθυμοποιήθησαν να παράσχωσι την ύπερ του ευγενούς τουτου σκοπού συνεργασίαν των.

Καταρτισθείσης όθεν της αγοράς, ως οϊόν τε πλουσιώς και φιλοκάλως έν τη λέσχη της Σύρου «Ελλάς» ήρξατο ή πώλησις των διαφόρων άντικειμένων, ύπ' αυτών τούτων των κυριων, αιτινες μεταβλήθησαν εις τόσας έπιχαρίτους έμπορους, άνθο πώλιδας, σακχαροπώλιδας. Ο,τι ώραϊον, άνθηρόν, ευγενές και έπίσημον αριθμεί ή Σύρος μεταξυ του ώραϊου φύλου άντεπροσωπεύετο έν τη άριστοκρατικη ταύτη και φιλανθρωπω αγορά.

Η κυριώς έπιτροπή των Κυριων συνίστατο εκ των κ. κ. Παπακωνσταντίνου, Φραγκια, Τσιροπινα, Μαυρογορδάτου, Γλαράκη, Δαμιστινη, Βρουνη και Πατρικιου, αιτινες άόκνωσ και μετά της χαρακτηριζούσης τας γυναϊκας, όσάκις περι αγαθοεργίας πρόκειται, δραστηριότητος καθήρτισαν την αγράν των, εκλέξασαι ως πωλητριάς τόσας έρασμίας μαγίσσας, αιτινες αληθη κατόρθωσαν θαύματα.

Ηρκει να έρριπτε τις έν μόνον επί των πωλητριων βλεμμα, όπως πεισθη ότι οι εισερχόμενοι διέτρεχον τον κίνδυνον να εξέλθωσιν εκειθεν με κενά τα θηλάκια, ίσως δε και την κεφαλήν. Δέν ησαν πλέον αι φιλάρεσκοι, ζωηραι και γελασταί Σύριαναί μας. Το βλέμμα των τό έπαιτικόν ένεινο, τό ίκετευτικόν, τό θωπευτικόν ήθελε τις ειπει ότι εξωγονεϊτο και διηυθύνετο κατ' ευθειαν από την ευεργετικην ψυχην των. Ησαν τόσαι Ραφαήλια Παναγία ίκετεύουσαι! Πόσον είναι αληθές, ότι ούδέν στολιζει και καθιστά την γυναϊκα θελκτικην όσον ή αγαθοεργία!

Αι κυριώς έμποροι ησαν αι άνωτέρω αναγραφείσαι, ύπαλληλοι δ' αυτών δια την φιλικην, ούτως ειπειν, πώλησιν αι δεσποινίδες Όλυμπία Θεοχαρη, Ούρανία Ευχαγγελιδου, Όλυμπία Τόμπρα, Όλγα Παπαδάκη, Ελένη Αθανασιάδου, Έρασμία Μπενά, Ελένη Τζένιου, Αναργύρου, Ζέρβα, Μαύρου, Κριεζή, Στούαρτ, Μάτση, Παρώδη, Κριεζή και Βενιζέλου. Είργασθησαν άκαμάτως και ήρωϊκάς. Πολλοι φιλάργυροι ειτήληθον με την άπόφασιν να εξοδούσωσιν έν χρ. και προσέφερον, ό,τι ειχον, τόσως συνεικινούντο και έθελγοντο. Πόσην αι χαριτωμένηι εκειναι δεσποινίδες άνέπτυσσον ρητορικην ευφράδειαν, όπως τοις ά ποδειξώσιν, ό,τι μόνον έν τω καλω, όπερ πράττει τις έν τω κόσμω τούτω έγκριεται ή αληθής ευτυχία.

Λέγεται ότι αθεός τις του συμμου νεανίας, άπερχόμενος ελαφρότατος της αγοράς έλεγεν. Έάν και αι Έλληνίδες μας άποφασίσωσιν, όπως αι Ευρωπαϊκι να γίνωσιν ίεροκήρυκες, βεβαίως πάντες οι άπιστοι θα μεταβληθώμεν εις φανατικούς χριστιανούς. Τόσον ώραϊα γνωρίζουν να προσηλυτίζουσι!

Καθαρά κέρδη της ευεργετικης ταύτης αγοράς πέντε χιλ. φρ. πλην των ύπολειφθέντων έργοχειρων, άτινα θα ένποιηθώσι δια λαχείου. Εύγε! των κυριων της Σύρου! Ευχόμεθα όπως τό ευγενές και φιλανθρωπον έργον των ευρη μιμητριάς, παντω όπου Έλληνίδες ύπάρχουσιν.

Ο ΥΜΕΝΑΙΟΣ

Κατηρτίσθη, άριστικώς ως έν τη τελευταία σελίδι παρατηρούσιν αι κ. κ. συνδρομητριαί μας ή εταιρία του Ύμεναιου.

Ηρξαντο δε έν τοις γραφείοις αυτου αι έγγραφαι των μελών. Ευχάριστον βεβαίως δια την Έλληνικην κοινωνίαν γαγονός, ιδιαίτατα δε δια τοις οικογενειάρχας, ούτινες τη ευεργετικη της εταιρίας ταύτης συστάσει εξασφαλίζουνσι δια μικρών άποταμιευμάτων και οικονομιών έντός όλίγου χρόνου προίκα δια τας θυγατέρας των.

Πολλά επανειλημμένως μέχρι σήμεραν έγράψαμεν περι των όφελειων, αιτινες και τη οικογενεια και τη κοινωνία υπό πάσαν έποψιν θέλουσι προκύψει εκ της συστάσεως της εταιρίας ταύτης, όπως μη και πάλιν επί του αυτου θεματος επανερχόμεθα. Έάν δ' επί του παρόντος τά προκύπτοντα εκ των άποταμιευμάτων τούτων κέρδη δέν είναι τόσον μεγάλα, όσα ύπελογίζοντο έν τω πρώτω υπό εταιριων μόνον συνταχθέντι καταστατικω, τοϋτο άποδοτέον εις τό προβλεπτικόν και συντηρητικόν πνευμα του Συμβουλίου, όπερ ήθέλησε να έδραϊώση την εταιρίαν επί υγιων και ασφαλων βάσεων.

Έν τούτοις τό συμβούλιον επεφύλαξεν εις την συνέλευσιν των μετόχων τό δικαίωμα να προσέλθη βραδύτερον εις την αύξησιν του ποσού των χορηγητέων προικων κατά λόγον των άποδειχσομένων εκ της πείρας διαθεσίμων κεφαλαίων. Όσαι των κ. κ. συνδρομητριων επιθυμούσι να λάβωσι γινώπιν του περιεχομένου του καταστατικου, ως άποθανθώσι δι' επιστολής των προς τό γραφείον του Ύμεναιου, κατά την όπισθεν σημειουμένην διεύθυνσιν.

ΔΩΡΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΝ

Τη έντολη του δήμου Κερκύρας ο διακεκοιμμένος καλλιτέχνης κ. Γιαλινάς έγραψεν ώραϊαν εικόνα, άπεικονίζουσαν τό έν Κερκύρα μέγαρον, «Mon Repos» έν ω έγεννήθη ή πριγκήπισσα Αλεξάνδρα. Την εικόνα ταύτην έντός ώραϊου παισίου θέλει άποστείλει ο δήμος Κερκύρας προς την γλυκειαν βασιλόπαιδα επί τη ευκαιρία των γάμων της.

Η ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΟΣ ΣΠΑΡΤΗ ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Από της παρελθούσης εβδομάδος τό έργοστάσιον της γνωστής ύφαντουργου κ. Σπάρτης Καρασταμάτη φέρει τό βασιλικόν στέμμα μετά του τίτλου της ύφαντριάς της Α. Μ. της βασιλίσσης. Η κ. Σπάρτη Καρασταμάτη, ης ή βιομηχανία βαίνει όσμμέραι βελτιουμένη επεξεργάσθη μεταξυ άλλων και ώραϊότατα φορέματα της βασιλόπαιδος Αλεξάνδρας, άτινα ή ευγενής πριγκήπισσα θα φέρη εις την ξένην, αναμιμνησκομένη μετά χαρής την γλυκειαν πατρίδα της.

Η πριγκήπισσα, ως γνωστόν, τά πλείστα των προικων αυτης ένδυμάτων επρομηθεύθη εκ του έργοστασιου των άπόρων γυναικων. Εξέφρασε δε τον θαυμασμόν της επί τη έντελει τούτων επεξεργασια και παρεκάλεσε την αντιπρόεδρον του έργοστασιου των άπόρων γυναικων κ. Β. Ράϊνκ, να άποστέλλη αυτη, ό,τι νέον εξέρχεται του έργοστασιου τούτου, ειπούσα ότι, όχι μόνον θα ζέρη μετά χαρής τά της βιομηχανίας της πατρίδος της φορέματα, αλλά και θέλει συνιστά ταϋτα προς της έν Ρωσία επισήμους φίλας της.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Δηλητηριασμός δια χαρτονομισμάτων. Χαρτονομίσματα και δηλητηριον είναι βεβαίως πράγματα όλος αντίθετα. Και όμως ως ο πλούτος δηλητηριάζει πολλάκις την ψυχή των κρατούντων αυτών. ούτω δηλητηριάζει και τό σωμα. Έν τοις χρονικοις της δημοσίας υγιεινης της πόλεως Βιτιγκτον αναγινώσκωμεν, ότι δύο γυναϊκες υπάλληλοι του κεντρικου ταμείου της πόλεως ταύτης, άσκολούμενα άποκλειστικώς εις άθρημην χαρτονομισμάτων έδηλητηριάσθησαν ως ειής: Είς τά άκρα των δακτύλων των άνεπτύχθησαν φλεγμοναί καώ, κοήτους φώσεως, αιτινες, πριόντος του χρόνου, επάνθησαν και επί του μετώπου και επί διαφόρων του προσώπου μερών. Γενομένης Ιατρικης συσχίσεως εξήχθη ότι ήτο έλαφρά της επιδερμίδος δηλητηρίασις προκύψασα εκ της συνεχούς βριξείας των δακτύλων και της προσεπίψεως τούτων επί των χαρτονομισμάτων, ών ή βαφή συνίσταται από δραστηκάς χημικάς σκευασίας.

Τεχνική μέτ' ας. Νέα έφευρέσις προωσιμένη να καταστήση τας μεταξίνους εσθήτας ευηνοτέρας και των βαμβυκίνων ειτέτι. Ο κ. Κερδοννέ έφευρε σύστημα, δι' ου εξ αναμιξεως της γλυκώδους ούσιας των θαλασσιων κοχυλιων και άπαρδων άλλων χημικων ουσιων παράγεται μετ' ας, ποιότητος άριστης και ευηνοτάτης.

Έν μάθημα φυσικολογικόν. Διάτμησις τις φυσιολόγος έγραφε κατ' αυτ'ς προς κτηματίαν φίλον του την εξής επιστολήν. Ο υός σου διασκεδάζει καθ' έκαστην ανακαλύπτων και κλέπτων μίαν φωλεαν ή χελιδίνων, ή στρουθίων, ή άλλων πτηνων, ότε μόν μετά των ώων μόνον, ότε δε και μετά των νεοσσων. Είξεύρεις τί σοι στοιχίζει τό άθών τοϋτο παίγιον;

Υποθέσωμεν ότι έν πάση φωλεά ευρηνηται πέντε ώ ή μικρά πτηνά. Έκαστον των μικρών τούτων τρώγει καθ' έκαστην πενήκοντα σκώληκας έντομα και άλλα τόσα ώ ή βαβερών μικροβίων. Η διατροφή αυτη διαρκεί πέντε εβδομάδας, ήτοι κατά μέσον όρον τριάκοντα ήμέρας. Είς τό διάστημα λοιπόν των 30 ήμερών έκαστη φωλεά καταστρέφει 7.500 σκώληκας και λοιπά βαβερά έντομα. Έκαστος σκώληκς καταναλίσκει άνά π'σαν ώραν ποσόν άνθων, φύλλων και καρπων ίσοβαρές προς τό σωμα του μέχρι της έντελεως αυτου άνεπτύξεως. Είς τ'ρόπον ούτω έντός 30 ήμερών τρώγει 100 όλόκληρα άνθη, άτινα ήθελον παραγάγει 100 όλος καρπούς, όπόθεν και αι 7.500 σκώληκας τρώγουσι 750.000 καρπούς. Έάν ο υός σου άφινε τας φωλεάς άνενοχλήτους εις τας θέσεις των δέν θα έλαπτε παρά σου και των λοιπων συγχωρικων σου 750.000 ώραϊα βερύκοκα, άπια, κεράσια κ.τ.λ. Εξαιολούθης άρα να νομίζης ότι αι φωλεαί δέν έχουσιν αξίαν;

Ευφύης φωτογράφος. Φωτογράφος τις του Λονδίνου εξέ

θηκε προς των παραθύρων του έργοστασιου του 152 φωτογραφίας χητων, φερουσών άντι κεφαλών χητων κεφαλές διαφόρων κυριων.

Αι κυριαί αυται φωτογραφηθείσαι παρ' αυτω, άπεποιήθησαν μετά επανειλημμένας δοκιμασίας να δεχθώσι τας φωτογραφίας των, επί τη προφάσει ότι ούδεμία ύπ' ηρχεν όμοιότης μεταξυ αυτων και εκεινων. Ίδούσαι έν τούτοις την άπεικόνισιν των προσώπων αυτων επί σωματων χητων καθήγγειλαν τον έν λόγω φωτογράφον εις τό άριόδιον δικαστήριον.

Ούτος παρουσιασθείς άπελογήθη ως εξής: Αι κυριαί αυται δέν έδέχθησαν τας φωτογραφίας των, άλλ' ούτε όβολόν μη έπλήρωσαν, διότι, ως δι'εχυρίζοντο, ούδεμία έν ταις εικόσιν ύπ' ηρχεν όμοιότης. Πώς λοιπόν θεωρούνται προσβληθένται, άφου ούδεεις θα αναγνωρίζη αυτ'ς με σωμα χητων. Έάν όμως αι φωτογραφίαί ταις όμοιάσιν, τότε ως πληρώσωσι την αξίαν των και πάραυτα τας άποούρω εκ της θέσεως, έθθα άπλως ίνα τας χρησιμοποιήσω ειχον τοποθετήσει αυτ'ς.

Ετοιμότης πνεύματος. Έν Γερμανία ότε τό πρώτον επανοήθησαν αι ραπτομηχαναί ο άποκράτωρ Γουλιέλμος συνάδευε την ύψηλην σύγγρον του εις έμπορικόν τι κατάστημα, έν ω δια πρώτην φοράν έλειτούργουσι αι ραπτομηχαναί.

Αποταθείς δε προς την νεαράν ράπτριαν, ήτις ειργάζετο επί της πρώτης μηχανης ήρώτησεν αυτην, τί περιείχη ή μικρά συρτοθήκη ή προσημοσμένη επί της τραπέζης της μηχανης.

Ίνα διατηρώμεν τά μικρά εργαλεία και τό έλαιον της μηχανης. Ο άποκράτωρ άφου ήτήρητο παρ' αυτης την άδειαν άνέφεθε την έν λόγω συρτοθήκη. Έντός αυτης ευρεν μικρόν άρτον, ειπε προς την έργάτιδα: Είμαι και τοϋτο εργαλείον της μηχανης σας;

Μάλιστα, Μεγαλειότατε, χρησιμεύει δια την μηχανην του σώματος.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ερμηνεία περικοπων εκ των πράξεων και επιστολων των Αποστόλων. Τό νέον τοϋτο έργον του γνωστου παρ' ημιν θεολόγου και διαπρεπούς της Έκκλησίας βήτορος κ. Ιωαννου Μοσχάκη εξεδόθη κατ' αυτ'ς, ως συμπλήρωσις του κατ' τό 1885 εκδοθέντος έργου του υπό τον τίτλον «Ερμηνεία περικοπων του Ευαγγελίου».

Τό έργον τοϋτο χαρακτηρίζε ως και πάντα τά έργα του αυτου συγγραφώς σαφήνεια περι την ερμηνείαν και άπαράμιλλος έμφίθεια περι την επιστημονικην και ιστορικην ανάλυσιν των διαφόρων επιστολων και περικοπων. Είναι χρησιμώτατον και αναγκαϊότατον άνάγνωσμα δια πάντα χριστιανόν, ποθούοντα να έννοιη τά έν τη Έκκλησία αναγνωσκόμενα και όρθως έχη ιδέας περι της θρησκείας, έν η τέταται και παρ' ης έκάστοτε νέας άντ'ει έλπίδας και θάρρος. Τιμή

ΕΝΕΔΡΑ

Ο Μονμάγερ άνέρχεται μετά σπουδής εις τό δωμάτιον του, άνάπτει κηρίον και εξετάζει εκυτόν έντός κατόπτρου. Οι όφθαλμοί του σπινθηροβόλοισι, περιβαλλόμενοι υπό μέλανος κύκλου, τό πρόσωπόν του έν γένει προδίδει φοβεράν κόπωσιν, αλλά δέν είναι πλέον ώχρός. Εξετάζων λεπτομερώς τά ένδυμάτα του, παρατηρεί επί των περιχειριδιων, του έσωκαρδιου και του περιλαμίου του κηλίδας αίματος. Ανακτήσας δε βαθμηδόν και κατ' όλίγον την φυσικην ψυχραιμίαν του ειπε καθ' εκυτόν: «Εγκλημα καθαρώτατον, μα την αλήθειαν!

Κτύπος έλαφρός επί της θύρας του άποσπ'α αυτόν της πρό του κατόπτρου έκστάσεως του. Είμαι εγώ, άκούεται δειλώς ή του πάσχοντος άδελφου του φωνή.

Ο Ιωάννης άνοίγει. Τί με θέλεις τόσον άργά; και διατί δέν κατακλίθης άκόμη; δέν ειξεύρεις πόσον τοϋτο σε βλάπτει; Έχω να σοι αναγγείλω ευχάριστον ειδησιν. Η έφευρέσις σου έπεισε τοις ξένους μας να σοι παράσχωσι την ύλικην συνδρομήν των. Ο Βαρόνος δε Βλετιέρ έλεγε χθές προς τον Βασελέ. «Είμαι τόσον πεπεισμένος περι της επιτυχίας της έφευρέσεως

του Μονμάγερ, ώστε σκέπτομαι να τω προσφέρω τας οικονομίας μου, εκατόν περίπου χιλ. φράγκα προς έφαρμογήν αυτης.» Ω άδελφέ μου! προσέθηκεν ο άσθενής με όφθαλμούς καταμέστους δακρύων. Ίού ή ευτυχία σου! Ο άπαλλαγής πλέον των τρομερών και ένόχων σχεδίων σου!

Αλλ' ο Ιωάννης, όσει κεραυνόπληκτος εκ της ειδήσεως ταύτης εδύθησεν άμφοτέρας τας χείρας του έντός των θυλακίων του, εξάγων δε δράκας χρυσου και ρίπτων αυτ'ς επί της κλίνης ειπεν άγρίως: Είμαι άργά! πολύ άργά πλέον! δέν έχω άνάγκην των χρημάτων του βαρόνου.

Ω! Θεέ μου! Οχι, Ιωάννη, όχι δέν είναι άργά! Δέχθητι την πρότασιν του Βαρόνου, και άπόστειλον αύριον εις τον Βουρέυ τά χρήματά του. Οχι εύρωμεν βεβαίως τό προς τοϋτο μέσον, ίνα άνικτήσωμεν την ήθικην ήσυχίαν μας. Αλλ' ο Ιωάννης με τό μέτωπον έρρυτιδωμένον και δεικνύων τας επί του ρινομάτου του κηλίδας του αίματος άπάντησε: Είμαι πολύ άργά! ως βλέπεις.

Ω! δυστυχή! Εφρόνευσας λοιπόν, τον πτωχόν εκεινον άνθρωπον!

Τον εφρόνευσα, ... ίνα σωθώ! ...

Ω Θεέ μου! προστάτευσέ μας, ειπε κλονιζόμενος και φέρων τας χείρας επί των όφθαλμων ο πάσχων.

Είς τας Βερναδέτας τό θεάμα ήτο φοικώδες και θλιβερόν μετά την ανχώρησιν του Μονμάγερ. Παρά τό πτώμα επί τινος καθίσματος τό κηρίον άναθρώσκον τό πένθημον φως του εξηκολούθει καιόν. Ηθελέ τις υποθέσει ότι έτέθη εις την θέ-

του εν λόγω έργου δρ. δύο. Του δε πρώτου τόμου, διότι ως προείπομεν το εν είναι συμπλήρωσις του άλλου, δρ. 2, ε.ο. Το συνιστώμεν ιδιαίτερα πρὸς παιδαγωγούς και διδασκάλους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Γ. Π. Ξάυθη ν. Αντίτιμον συνδρομών ελήφθη. Μυρίας ευχαριστίας δι' εθνευεις φροντίδας. Γράφομεν.— Καν Μ. Μ. Αθήνας. Τας πληροφορίας ταύτας δύνασθε να ζητήσητε παρὰ των ένταυθα άτροποϊκῶν εταιριών. Δέγεται ότι το Floris είναι εθλονότερον.— Καν Ε. Π. Σύρον. Δεν εξαρτάται από τον μήνα η μεταβολη της εσθῆτος, άλλ' από την κατάστασιν της α-μοσφαιρας.— Καν Ε. Π. Τεργέστη ν. Ελήφθησαν. Έπι του ζητήματος τούτου δεν εξετάζονται εθιμα. Έκαστος πράττει ό,τι θέλει.— Καν Α. Π. Ισθμια. Έστάλησαν.— Καν Κ. Ν. Α. Ιθάκη ν. Συμμορφούμεθα όδηγίαις σας, καίτοι μικρόν το κακόν, άφου λαμβάνεται άσφαλώς.— Καν Ε. Μ. Αθήνας. Τα μικρά νήπια η βρέφη πενηθοροσοι, περιβαλλόμενα λευκόν ένδουμ μετὰ μαύρων ταινιών. Πόλον επίσης. Θα ήτο αρικτόν να εξασκῶσι το μικρόν εις την μελαγχολίαν δια της μελαίνης αμειώσεως.— Καν Ρ. Δ. Π. Πειραια. Είναι πολυ σχολινοτενές και εσφαλμένον κατὰ τα μέτρα. Έν τούτοις δοκιμάσατε και πάλιν, άλλὰ πρό παντός συντομίαν.— Καν Ε. Μ. Κίονοβο ν. Μετὰ 45 ήμέρας αναχωροσμεν. Έπισπεύσατε λοιπόν την άποστολήν των συνδρομών.— Καν Γ. Σ. Μαγγέστρια ν. Αποδείξειτε άπεσάλησαν. Τας συνδρομας εις Παρισίους κατόπιν ειδοποιήσεως μου. Αποστολή εύλλων τακτική.— Καν Ε. Ο. Αρταν. Μυρίας ευχαριστίας. Νέα ένεγράφη. Φύλλα άπεσάλησαν πρὸς όλας. Εικόνας πρὸς ύμᾶς άπεσείλαμεν. Γράφομεν.— Καν Ε. Μ. Κηπολι ν. Πρέχετε έν χειρόμακτρον, άποσταλάξτε αυτὸ σφιγτά και περιυλιόσατε έντὸς αυτου το κέντημα. Μετὰ ταυτα σιδηρόνατε εκ του αντιστρόφου μέρους. Τα χρώματα διατηρούνται ωραιότατα.— Καν Ε. Μ. Καλάμας. Ελήφθησαν. Ευχαριστοσμεν. Κυρία ίμιλοσθα πρὸς τοὺς υπηρέτας περὶ του συζύγου, λέγει πάντοτε ο Κύριος, πρὸς τοὺς ξένους όμως την λέξιν κύριος ακολουθει πάντοτε το επώνυμον του άνδρός.— Κον Ν. Γ. Κηπολι ν. Απεσάλησαν φύλλα προσεχῆς Σάββατον.— Καν Σ. Π. Πάτρας. Ουδέν βλέπομεν το άπᾶδον εις τοῦτο. Προσπαθήσατε όμως όπως το προσωπικόν του καταστήματός σας η γυναικειόν. Δια να μορφωθῆ κόση τοιαύτη εις διπλογράφον άπαιτούνται μόλις τρεις μήνες.— Καν Σ. Π. Αιθόρων ν. Ελήφθησαν. Ευχαριστοσμεν.— Καν Ε. Γ. Τυφλίδα. Αποστέλλονται ήμερολόγια τρ. ε. και παρελθόντος. Αποστέλλεται εις ρουβλ. γάρτ. Έντὸς συστημένης επιστολής, άλλὰ χωρὶς να τα δλώσητε εις το ταχυδρομείον.— Καν Ε. Π. Ταγγάνιο ν. Η εις γάρτ. ρουβλ. η εις τοκομερίδιον εθνικῆς τρα-

πέξης έντὸς συστημένης επιστολής, χωρὶς να το δλώσητε εις το ταχυδρομείον.— Καν Ο. Κ. Ταγγάνιο ν. Τοκομερίδιον ελήφθη, ευχαριστοσμεν. Εικών πριγκηπίσσης Σοφίας άπεσάλη, ως και σχετική άπόδειξις. Κον Γ. Το. Σάμο ν. Τελευταία μόνον επιστολή ελήφθη Συμμορφούμεθα.

ΣΥΜΒΟΥΔΗ

Πῶς καθαρίζεται το λευκόν μάσκαρον. Πρὸς καθαρισμόν του λευκου μαρμάρου διαλύετε 20 δρ. χλωρίον έντὸς 312 δρ. ύδατος. Βρέχετε έν παλαιόν, άλλὰ καθαρόν ράκος δια του χλωρούχου τούτου ύδατος. επιθέτετε το μουσκεμένον ράκος επί του μαρμάρου και αφήνετε αυτὸ επί δύο ώρας. Μετὰ ταυτα καθαρίζετε το μάρμαρον δια ψυχρου ύδατος.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Γλυκὸ φράσουλ. Βράσατε 1)2 δλ. ζα χόρειω. Το βράσιμον αυτης είναι επαρκές, εάν σταγόν σιροπίου ριπτομένη έντὸς ψυχρου ύδατος άποτελέση σφαιρίδιον συμπαγές. Καθαρίζετε τότε 1)2 δλ. φράσουλας ην αφήνετε να βράσῃ έντὸς του σιροπίου επί όλίγα λεπτά, εξαφίζουσα ένόσω σχηματίζεται σφῆρ. Αμέσως σερβίρετε.

ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ο ΎΜΕΝΑΙΟΣ

ΕΓΚΡΙΘΕΙΣΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΜΗΘ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ Ε. Ε. Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

Το Γραφείον της Έταιρίας του Ύμεναιου καταρτισθέν έχασε-σταθή έν τη έν όδῳ Σταδίου και Νομισματοκοπέλου υπ' αριθ. 27 γωνιαία οίκῳ του κ. Γ. Μαντσόνη (πρώην Τράπεζα Ηπειροσεσσαλίας). Αι έγγραφαι των Μετόχων ήξήσαντο την 22 τρέχοντος μηνός Μαΐου ε. ε. ήμέραν Δευτέραν, επί ώρας 9—12 π.μ. και από της 6—6 μ.μ. Έν τῷ γραφείῳ παρέχεται πᾶσα πληροφορία πρὸς έγγραφῆν μετόχων. Χορηγοῦνται δε η επιστέλλονται ταχυδρομικῶς τοις αίτοῦσι αντίτυπα του Καταστατικοῦ της Έταιρίας δωρεάν.

(Έκ του Γραφείου της Έταιρίας).

Παρακαλοῦνται αι κ. κ. συνδρομητριαι ήμῶν αι μέχρι σήμερα καθυστερούσαι την συνδρομήν των να σπουσῶσι να άποστέλωσιν αυτην έντὸς της εβδομάδος να λάβωμεν την ευχαριστήσιν να προσφέρωμεν αυταις την υποσχεθεισαν επί της ανανέωσι της συνδρομῆς εικόνα. Αι μη προπληρούσαι μέχρι της Ιουνίου χάνουσι τα επί της εικόνας δικαιώματά των.

σιν ταύτην ως ύστάτη του δολοφόνου τερατώδης ειρωνεία, εις αναπλήρωσιν της λαμπάδος, ην θέτουσι πάντοτε παρὰ τον νεκρὸν κράββατον.

Παρήλθεν ήμίσεια περίπου ώρα από της στιγμῆς, καθ' ην το κακούργημα εξετελέσθη. Αϊνης οίμωγῆ ύπόκωφος διέκοψε την ήρεμον της νυκτός σιγήν . . . και ο εκπέμψας την οίμωγῆν ταύτην είναι αυτὸς οὗτος ο Βουρέυ, όστις δεν ειχεν άποθάνει, άλλ' ήτο λιπόθυμος. Μετ' όλίγον δευτερος στεναγμός διαδέχεται τον πρώτον . . . . Αι χείρες του Βουρέυ κινούνται, εκτεινούνται, οι οφθαλμοί του ανοίγουσι. Πρό της θέας δε του ανοικτου έρμαρίου, το στόμα αυτου διανοιγεται και κρυγή όξεια: Κλέπται! δολοφόνοι! εκπέμπεται εξ αυτου. Έπι των πεφοβισμένων και κατὰ το ήμισυ υπό της σκιᾶς του θανάτου εσθεσμένων οφθαλμών του ζωγραφίζεται πόθος πρὸς εκδίκησιν.

Μια μόνη ιδέα διέρχεται της σκοτισμένης φαντασίας του ανθρώπου τούτου: πῶς να εκδικηθῆ! πῶς να τιμωρήσῃ! Δεν είναι πλέον οὔτε τρελλός, οὔτε μαζικός! Έν μόνον ποθεινὰ ζήση επί όλίγας στιγμᾶς.

Σύρεται όθεν μέχρι του τοίχου, του προσφάτως υπό ασθέστου λευκανθέντος, συναθροίζων δε πάσας τας υπολειπομένας αυτῷ δυνάμεις εγείρεται επί των γονάτων, βάφει την χείρα του εις το αίμα, όπερ ρέει άρθρονον από της θανατηφόρου πληγῆς του και δια του αίματός του χαράσσει επί του τοίχους τας λέξεις: Ο Ιωάννης Μογγάγερ είναι ο δολοφόνος . . .

Φρικώδης οδύνη αναγκάζει αυτον να χαμηλώσῃ την χείρα. Αίσθάνεται ότι ασφυκτιᾷ! Έν τῷ υπερτάτῃ εκείνη άγω-

νία αναπηδᾷ εκ της θέσεως του, προχωρει δύο βήματα, και μετὰ ταυτα κλονίζεται. Στηρίζεται επί της παρ' αυτον τραπέξης μετὰ ποσάτης έρμῆς, ώστε η παλαιά εκείνη τράπεζα χάνει την ίσορροπίαν, ανατρέπεται. Η επιφάνεια αυτης κρύπτεται πρό του τοίχου, οι δε πόδες της εκτεινούνται πρὸς τα εμπρός, καθ' ον χρόνον ο Βουρέυ εξηπλωμένος έν τῷ μέσω του δωματίου παραδίδει την ύστάτην πνοήν.

Αλλ' η ανατραπέισα τράπεζα κρύπτει της δι' αίματος χαρχηθείσας λέξεις. Και ο Βουρέυ δεν θα εκδικηθῆ τον δολοφόνον.

Ο Μογγάγερ δεν εξήλθε την πρωίαν της επάκυριον. Οι εργάται μαθόντες ήδη τα κατὰ την δολοφονίαν της προτεριαίας έμιλοῦσι περὶ τούτου ένώπιόν του. Τα σχόλια των ουδῶως τον συγκινούσι. Μένει άπαθής και πρό της τρομερῆς επι εκείνης φράσεως: θα ανακαλυθῆ βέβαια ο δολοφόνος!

Ότε την πρωίαν η Κλαυδίνη κατήλθεν εκ του επί του υπερώου δωματίου της παρετήρησεν ότι η θύρα του Βουρέυ ειχεν ανοιχθῆ δια ρήξεως, και εισήλθε πάραυτα φοβηθεΐσα δυστύχημά τι.

Εύρε τον Βουρέυ νεκρόν και το κηρίον του τελειωμένον. Είδοποίησε πάραυτα τοὺς εργάτας, έτραξε παρὰ τῷ Δοριάτ να αναγγειλῆ το έγκλημα πρὸς την αδελφήν της και εκείθεν μετέβη εις το δημαρχείον.

(άκολουθει)